

На основу члана 142. и члана 144. став 1. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05, 81/05-исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07-исправка, 116/08 и 104/09), Жалбена комисија Владе – Веће у саставу: Веселин Лекић, председник већа, Маја Вујовић и Жељко Чургуз, чланови Већа, на својој седници од 30. децембра 2013. године, одлучујући по жалби Бранковић Живорада, због ћутања администрације и недоношења одлуке, тј. решења по захтеву именованог за оглашавање ништавим Решења Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, број 118-00-5/11-03 од 20.06.2011. године, донела је

РЕШЕЊЕ

1. **Усваја се жалба** Бранковић Живорада, изјављена због ћутања администрације и недоношења одлуке, тј. решења по захтеву именованог за оглашавање ништавим Решења Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, број 118-00-5/11-03 од 20.06.2011. године.

2. **Налаже се** Министарству правде и државне управе, Управи за извршење кривичних санкција –, да у року од 15 дана од дана пријема овог решења донесе одлуку о захтеву именованог за оглашавање ништавим Решења Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, број 118-00-5/11-03 од 20.06.2011. године.

Образложење

Бранковић Живорада, дана 14.10.2012. године поднео је министру правде и државне управе захтев за оглашавање ништавим Решења Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, број 118-00-5/11-03 од 20.06.2011. године, даје дана 13.11.2012. године изјавио жалбу преко првостепеног органа Жалбеној комисији Владе а како првостепени орган није жалбу проследио овој комисији, жалилац је дана 19.11.2012. године доставио непосредно Жалбеној комисији. Жалбена комисија Владе није у законском року те да је он поднео захтев дана 23.01.2013. године, односно 01.02.2013. године због ћутања управе.

Управни суд решавајући у управном спору по тужби Бранковић Живорада, пресудом 7 У. 3408/13 од 31.10.2013. године, (достављена 04.12.2013. године) уважио је тужбу и наложио Жалбеној комисији Владе да у року од 30 дана од дана достављање пресуде, донесе решење по жалби тужиоца Живорада Бранковића из Зјачара од 19.12.2012. године изјављеној због недоношења одлуке по његовом захтеву за оглашавање ништавим Решења Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, број 118-00-5/11-03 од 20.06.2011. године, којим је тужиоцу престао радни однос са правом на старосну пензију. У образложењу се наводи да тужени орган не спори да није донео одлуку по жалби тужиоца због недоношења решења по захтеву, већ да је истакао да је донео решење по жалби изјављеној на решење од 20.06.2011. године о престанку радног односа и да је тужилац против наведеног решења поднео тужбу Управном суду која је заведена по 8 У.14631/13.

Разматрајући жалбу због тога што првостепено решење није донесено, списе предмета и важеће прописе Жалбена комисија Владе – веће је утврдило следеће.

Законом о државним службеницима прописано је: да државни службеник има право жалбе на решење којим се одлучује о његовим правима и дужностима, ако жалба тим законом није изричито искључена (члан 16. став 1); да се при одлучивању о правима и дужностима државних службеника примењује закон којим се уређује општи управни поступак, изузев одлучивања о одговорности за штету (члан 140. став 4); да о жалбама државних службеника из органа државне управе, служби Владе и Републичког јавног правобранилаштва одлучује Жалбена комисија Владе (члан 144. став 1).

Законом о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10) прописано је: да је странка је лице по чијем је захтеву покренут поступак или против кога се води поступак или које, ради заштите својих права или правних интереса, има право да учествује у поступку (члан 39); да поступак покрене надлежни орган по службеној дужности или поводом захтева странке (члан 113); да ако орган поводом стављеног захтева странке нађе да нема услова за покретање поступка, донеће закључак о одбацивању захтева странке, против кога је дозвољена је посебна жалба (члан 115. став 2); да, у управним стварима у којима је по закону или по природи ствари за покретање и вођење поступка потребан захтев странке, орган може покренути и водити поступак само ако постоји такав захтев (члан 116); да ће, ако је жалбу изјавила странка зато што првостепени орган није донео решење у прописаном року (члан 208. став 2), другостепени орган тражити да му првостепени орган саопшти разлоге због којих решење није донесено у року. Ако нађе да решење није донесено у року из оправданих разлога, или због кривице странке, одредиће првостепеном органу рок за доношење решења, који не може бити дужи од једног месеца. Ако разлози због којих решење није донесено у року нису оправдани, другостепени орган ће тражити да му првостепени орган достави списе предмета (члан 236. став 1). да се ништавим оглашава решење може огласити у случајевима предвиђеним чланом 257. Закона о општем управном поступку; да се решење може огласити у свако доба по службеној дужности или по предлогу странке или државног, односно јавног тужиоца (члан 258. став 1.)

Из наведених одредаба произлази: да странка има право да поднесе предлог и да тражи оглашавање ништавим првостепено решење те да је орган дужан да огласи ништвим свако решење које садржи неки од недостатака који су одређени као разлози ништавости; да уколико процени да нема правног основа за оглашавање ништавим решење, одбиће тај предлог. У конкретном случају надлежни орган оглашава ништавим решење, или одбија такав предлогз решењем.

Према томе, сагласно наведеном, Жалбена комисија Владе – веће је утврдило да је жалба именованог, изјављена због тога што првостепено решење није донесено, допуштена, благовремена и изјављена од овлашћеног лица, те је, сагласно члану 144. став 1. Закона о државним службеницима, у својству другостепеног органа предмет узела у разматрање и одлучивање.

У вези са обавезом доношења првостепеног решења, а на основу напред наведених одредаба Закона о општем управном поступку, утврђено је да је управни поступак у коме се захтева оглашавање појединачног управног акта покренут по захтеву тј. предлогу странке. С тим у вези, а узимајући у обзир одредбу члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, орган надлежан за решавање доноси решење о управној ствари која је предмет поступка, неспорно је утврђено да је првостепени орган тј. Министарство правде и државне управе, Управа за извршење кривичних санкција у обавези да донесе одлуку у вези са поднетим предлогом за оглашавање наведеног решења.

На основу изнетог, Жалбена комисија- Веће је применом члана 236. став 1. Закона о општем управном поступку одредило првостепеном органу рок за доношење решења и наложило

обавештавање Жалбеној комисији Владе по донетом решењу, то је одлучило као у диспозитиву овог решења.

Упутство о правном средству: Ово решење коначно је у управном поступку и против њега се може покренути управни спор пред Управним судом у року од 30 дана од дана његовог пријема, подношењем тужбе суду непосредно или поштом, уз коју се доставља препис тужбе и прилога за тужени орган и за свако заинтересовано лице, ако таквих лица има.

**Решено у Жалбеној комисији Владе решењем
број:118-00-23/2013-01 дана 30. децембра 2013. године.**

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
ЖАЛБЕНЕ КОМИСИЈЕ ВЛАДЕ**

Веселин Лекић

Доставити:

- жалиоцу преко првостепеног органа
- првостепеном органу,
- у архиву.